

vis an paa, hvad det er, man ønsker at naa ved denne Lov. Jeg vil først nævne det, der altsaa delvis er imødekommet ved Bestemmelsen om Hustruens Myndighed. Vi ønske, at Hustruen — om Forladdelse: jeg ønsker, jeg taler ikke paa andres Vegne end mine egne — at Hustruen, naar hun har den fornødne Alder, skal have den samme fri Selvbestemmelsesret baade over sin Person og sin Formue og over sine Livsforhold i det hele, som andre Mennesker have. Det imødekommes ikke fuldt ud ved denne Bestemmelse om hendes Myndighed. Det undrer mig for øvrigt, at man ikke bruger Udtrykket Formuemyndighed, thi jeg ser af Motiverne, at det er det, man har ment. Med Hensyn til den personlige Myndighed gaar man ud fra, at det vil blive ved det bestaaende, men efter det bestaaende er Hustruens personlige Myndighed en anden end den ugifte Piges, thi hun har personlig Myndighed uden Hensyn til Alderen, medens den ugifte Pige først faar det ved sit 18de Aar. Dette er nærmest en Redaktionsbemærkning. Men hvad jeg kunde ønske at faa tilføjet her, er, at Hustruen ogsaa skulde have Lov til at bruge denne Myndighed til det, den nærmest er bestemt til, nemlig til at optræde paa Næringslivets Omraade. Det, man ellers naar, naar man er bleven formuemyndig, nemlig at man saa kan optræde her som en selvstændig virkende Person, det tales der ikke om i denne Paragraf, og det behøvedes heller ikke, hvis den øvrige Lovgivning paa dette Omraade var, som den burde være, men det er den ikke, netop fordi Hustruen hidtil har været umyndig. I Næringsloven af 11te September 1839 § 7 staar der med Hensyn til „Fruentimmer“, som man den Gang kaldte Kvinderne, at Næringsbevis kun kan meddeles Enker, forladede, fraseparerede og fraskilte Hustruer samt ugifte Kvinder, der ere fyldte 25 Aar. Deri ligger altsaa udtrykkelig eller, om man vil, stiltiende, at Hustruen under ingen Omstændigheder kan faa et saadant Næringsbevis, og det vil i den Retning ikke hjælpe hende, at hun nu efter § 10 opnaar Myndighed. Jeg tvivler ikke om, at enhver, der har været med til at sætte denne Bestemmelse ind i § 10 og har stemt derfor, vil indrømme, at den naturlige Følge deraf maa blive, at denne Bestemmelse i Næringslovens § 7 maa forandres. Jeg kan kun tænke mig som Grund til, at man ikke har taget det med, at man har ment, at det laa noget uden for dette Lovforslags Ramme, og denne formelle

Indvending kan naturligvis gøres. Men jeg vilde ønske, at man ikke havde tillagt dette saa megen Vægt, som man vistnok har, saa meget mere, som man dog, naar det skal tages strengt, ikke kan nægte, at Hustruens Myndighed ligger noget uden for Spørgsmaalet om Formueforholdet mellem Ægtefællerne, saa selv om Hustruens Næringsret maaske ligger noget uden for Rammen, kunde man nok have taget dette lille Skridt med. I Forbindelse dermed vil jeg nævne, hvad jeg allerede berørte før med Hensyn til § 14, Hustruens Ret til at bestyre Fællesboet, naar Manden, være sig paa Grund af Umyndiggørelse ifølge § 14, eller fordi han er forsvunden, eller hvad dermed kan sættes i Klasse ifølge § 13, jfr. Frdg. 11te September 1839 § 7 er ude af Stand til at bestyre Fællesboet. Det forekommer mig, at der i saa Tilfælde ikke er nogen som helst Betænkelighed ved at give Hustruen Ret til selv at bestyre Boet uden Værg; jeg vil ikke sige Mandens Særeje, det fik saa være, at det kom under en særlig Værges Bestyrelse, medmindre Øvrigheden, om den vilde, beskikkede Hustruen til Værg for ham. Men afset fra Særejet forekommer det mig rimeligt, at man ligefrem gav hende som Lødtager i Fællesformuen Ret til at overtage Bestyrelsen, naar Manden ikke selv kunde styre det. Det er kun en naturlig og rimelig Konsekvens af, at hun er myndig. Lad gaa, at Hustruen, hvad det altsaa er Lovforslagets Mening, at opretholde, maa finde sig i, at Manden raa-der alene, saa længe han kan, men kan han ikke mere, synes jeg, man nok kan betro hende at styre det. Det faar hun jo ogsaa Lov til, saa snart hun bliver Enke, frasepareret eller fraskilt. Vil man her sige, at det saa ikke er Fællesboet, men hendes eget Bo, hun bestyrer, vil jeg sige, at der dog er noget, der hedder Ret til at sidde i uskiftet Bo, og det faar hun meget let Adgang til, selv om det ikke, som det burde være, er en ligefrem lovhemlet Ret. Jeg vil ogsaa nævne, at i Norge, er det overladt til Øvrigheden at bestemme, om hun skal have en Værg ved Siden. Der kan Øvrigheden overlade hende i saadanne Tilfælde at bestyre Fællesboet med eller uden Kurator.

Men hvad der er Hovedsagen paa dette Omraade, er naturligvis, hvad man ønsker at opnaa med Hensyn til det *normale* Ægteskab, hvor Hustruen lægger hele sit Arbejde i Hjemmet, og hvor der ikke er andet end Fællesformue. Der er det ganske vist mine Bestræbelsers Maal, og i